

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

w sprawie z powództwa M.K.
przeciwko [...] Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W. i W.S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża M.K. obowiązkiem zwrotu na rzecz [...] Zakładu Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej w W. kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje na rzecz Adwokata M. L. od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w (...)) wynagrodzenie w kwocie 3600 zł (trzy tysiące sześćset) powiększone o należny podatek VAT za pomoc prawną udzieloną M.K. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie, zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym, bowiem, razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest, przecież, jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 lutego 2019 r. do rozpoznania powódka, M.K., wskazała na przesłankę uzasadniającą jej przyjęcie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wniosek ten nie odniósł skutku.

Powołanie się przez skarżącego na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zobowiązuje do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej już przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co, w efekcie, daje podstawy do przyjęcia skargi, jako oczywiście uzasadnionej (por. postanowienia SN: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/0; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09; z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, nie publ.). Tymczasem skarżąca, w uzasadnieniu tej przesłanki, zaprezentowała wywód prawny sprowadzający się w istocie do polemiki z kwalifikacją prawną dokonaną przez Sąd Apelacyjny w (...), to jest niewłaściwą, w ocenie skarżącej, wykładnią przepisu art. 435 k.c., sprowadzającą się,

w szczególności, do przyjęcia, że „wykorzystanie urządzeń przetwarzających siły przyrody ma jedynie charakter uboczny, a nie zasadniczy w działalności stoku narciarskiego, pozostaje w sprzeczności z prezentowanymi w nauce prawa cywilnego wytycznymi i wskazaniem, determinującym uznanie danego przedsiębiorstwa za przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 435 k.c.”. Tymczasem, jak wynika z utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. materializuje się wówczas, kiedy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają słusność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób oczywisty, przy czym zaprezentowany w skardze kasacyjnej wywód prawny, na okoliczność wykazania przesłanki oczywistej zasadności, nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi przed sądem II instancji. Przenosząc rozważania na grunt niniejszej sprawy należy pokreślić, że we wnioskach rozważań na okoliczność dowiedzenia przesłanki oczywistej zasadności swojej skargi kasacyjnej, skarżąca, M.K., zarzuciła Sądowi II instancji błędną interpretację art. 435 k.c., gdyż będący tłem przedmiotowego zdarzenia stok narciarski powinien być, zdaniem skarżącej, kwalifikowany, jako przedsiębiorstwo wprawiane w ruch siłami przyrody, zgodnie z art. 435 k.c. W ocenie Sądu Najwyższego, z zaprezentowanym, przez M.K., stanowiskiem, na okoliczność wykazania przesłanki oczywistej zasadności, przedstawionej Sądowi Najwyższemu, skargi kasacyjnej, nie sposób się zgodzić. Otóż zaistniałe w przedmiotowej sprawie zdarzenie to jest: wypadek narciarski powódki, nie można uznać za związane adekwatnym związkiem przyczynowym z ruchem przedsiębiorstwa. W ślad za poglądem Sądu Apelacyjnego w (...) należy przyjąć, że zderzenie M.K. z ciągnikiem zaparkowanym na drodze wewnętrznej, poza dokładnie wytyczoną trasą zjazdu wskutek utraty panowania nad nartami i wypadnięcia skarżącej z trasy zjazdowej, nie stanowi normalnego następstwa ruchu przedsiębiorstwa. W efekcie stwierdzić należy, że odpowiedzialność na

zasadzie ryzyka nie może być rozszerzona w ten sposób, aby można było ją powiązać z jakimkolwiek ruchem przedsiębiorstwa, w oderwaniu od przesłanki przyczynowości, o której mowa w art. 361 k.c. Wobec takiego stanowiska i mając na względzie powyższe wywody, brak jest w konsekwencji podstaw, aby przyjąć, że w niniejszej sprawie przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. została przez skarżącą należycie wykazana, przy czym Sąd Najwyższy nie dopatrył się też okoliczności, które determinowałyby nieważność postępowania, a którą to przesłankę Sąd ten bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.

as]

jw